

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ไปภาคใต้

ก่อนจ้งหัน

พระให้เร่งภาวนานะ ในพรรษาอย่ายุ่งกับงานใดๆ ให้ทำงานของเราคือการชำระกิเลสด้วยความพากเพียรตลอดเวลา สติอย่าห่างเหินจากความเพียร ให้ติดแนบๆ กิเลสจะเป็นคลื่นเท่าทะเลมาก็ตาม สติต้านทานได้ๆ อยู่นะ สติสำคัญมาก มันจะหนาแน่นขนาดไหนสติจับปั๊บมันจะข้ามสติไปไม่ได้ จำให้ตีค่านี ถ้าไม่มีสติเหลวทั้งนั้น เฉพาะเรื่องความเพียรสติเป็นพื้นฐานสำคัญ อย่างอื่นก็ไม่พ้นสติ ถ้าใครมีสติติดไปในงานต่างๆ งานจะเรียบริ้อยดิงามไม่ค่อยผิดพลาด ประกอบความพากเพียรให้ดีทุกคนๆ อย่าหาเรื่องนั้นมายุ่ง หาเรื่องนั้นมายุ่ง กิเลสมันชอบเป็นอย่างนั้น ชอบหาเรื่องอันนั้นมายุ่ง เอาอันนี้มายุ่ง ไปหาเกาในที่ไม่คัน ที่มันคันๆ ที่หัวใจไม่ยอมให้เกา กิเลสมันอยู่นั้นมันให้ไปเกาโน้น งานนั้นแล้วงานนี้ ยุ่งนั้นยุ่งนี้ ติดต่อกับคนนั้น ติดต่อกับคนนี้ โม่กับคนนั้น คุยกับคนนี้ กิเลสมันหลอกออกไปนะ ตัวฟินตัวไฟอยู่กับกิเลสมันไม่ให้มาเกา นี่มันคันอยู่ตรงนี้ ให้ไปหาเกาอยู่ข้างนอกใช้ไม่ได้นะ จำให้ตีค่านีก็ตี

จิตเป็นอย่างนี้ละ การประกอบความพากเพียร ผลอให้กิเลสจนได้ๆ อยู่ตลอดเวลา สติจับลงไปเกาะมันจะหนาแน่นขนาดไหนกิเลส สติต้านทานได้ ได้ตลอดเวลา เรื่องสติต้องตั้งใจ เป็นความอดทนอันหนึ่งเหมือนกัน เพราะกิเลสมันดัน ดันให้อยาก ออกคิดออกปรุง ความอยากออกคิดออกปรุงนั้นละคือกิเลสมันดันออก เรียกว่าสังขารสังขารตัวนี้สำคัญมากกว่าตัวอื่น ให้คิดให้ปรุง รู้เห็นอะไรมาแล้วยังไม่แล้ว มันก็ไปกว้านเอาเข้ามาคิดมาปรุงอยู่ภายใน แล้วก็ดันออกไปๆ สติไม่มีละ เหลวไหลๆ ความพากเพียร

อย่าหาเรื่องงานนั้นงานนี้มายุ่งนะพระ ให้ดูหัวใจเจ้าของ มันกระตึกพลิกแพลง ออกแ่งไหนมุมใด นั้นละคือกิเลสออกๆ ระยะเวลาที่ประกอบความเพียรธรรมดานี้มีแต่กิเลสละออก ธรรมไม่ออก จนกระทั่งถึงขั้นของธรรมออกแล้วที่นี้กิเลสออกไม่ได้นะ ธรรมตีเหล็กๆ มีแต่ธรรม ยืนเดินนั่งนอน เวลานอนมันก็จะนอนไม่หลับ ธรรมตีกิเลส นั้นเห็นไหมละ เวลาธรรมมีกำลังแล้วด้วยอำนาจแห่งความพากเพียรของเรา ธรรมมีกำลัง สติปัญญาที่มีกำลังนั่นเอง จะเป็นอะไรมีกำลัง ที่นี้กิเลสหมอบๆ เหยียบหัวมันไปได้เลยที่นี้ เดียวนี้มีแต่กิเลสเหยียบหัวพระนะ พระกรรมฐานวัดป่าบ้านตาด มาจากประเทศไทยๆ ก้มหัวลงให้กิเลสเหยียบไปหมด เหยียบหมดพวกนี้พวกพระวัดป่าบ้าน

ดาด ให้กิเลสเหี้ยบหัวไปหมด หัวสูงหัวต่ำหัวใครๆ ก็ตามมันไม่ถอยนะกิเลส เหี้ยบ
 แผลงๆ ผมอยากให้ท่านทั้งหลายตั้งสติจ่อเอาให้ดี ให้เห็นธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าธรรม
 พระพุทธเจ้าได้ค่อยเกิดขึ้นแล้วๆ กิเลสพัง เหี้ยบหัวกิเลสแผลงหมดเลยอย่าง
 พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ล้วนแล้วแต่ท่านผู้เอาจริงเอาจัง ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

เลอะๆ เทอะๆ ไปหมดแล้วแหละ จะไม่มีเกาะมีดอนให้ชุกหัวนอนได้พอเป็นที่
 ร่มเย็นนะ มันมีแต่ไฟแต่ไฟเผาหัวใจของสัตว์โลก แม้ที่สุดพระบรมศาสดาไม่มี
 ความหมาย มีแต่กิเลสเหี้ยบตลอดเวลา ย่นเข้ามาวัดป่าบ้านดาด ว่าตั้งหน้าตั้งตาคือ
 กับกิเลส กิเลสเหี้ยบเอาๆ เกลไถลนั้น เกลไถลนี้ ไม่ได้นะถ้าเห็นผิดหูผิดตาเราไม่ได้
 เหมือนใคร ดูผิดหูผิดตาไม่ควรให้อยู่แล้ว ชี้นิ้วเลยให้ออก ในพรรษาไม่สำคัญ
 ความผิดมันมาทำทำไมในพรรษา ทำความผิดทำอยู่ในพรรษาได้ ถ้าควรจะให้ออกไป
 ออกทันทีเลย มันทำความผิดได้ในพรรษา

จะว่าอยู่ในพรรษายังออกไม่ได้ แล้วในพรรษามันทำผิดทำไม สมควรที่จะออก
 แล้วอยู่ไม่ได้ นั่นเอาตรงนั้น นี่ไม่ได้เหมือนใครนะ จับได้ถนัดแล้วปิดทันทีเลย ไม่มีละ
 ศาลอุทธรณ์ มีศาลต้นศาลเดียวเท่านั้นเป็นศาลฎีกาในนั้นเสร็จเลย เพราะไม่เคยพาทำ
 เหลาะๆ แหละๆ แล้วมาทำให้เห็น มันก็ดมันขวางหัวใจเหลือเกิน ขวางหูขวางตา
 เหลาะๆ แหละๆ ดูไม่ได้นะ วันนี้สอนย่อๆ เท่านั้นละ เราไม่มีเวลาที่จะสอนพระ ให้พร

หลังจ้งหัน

มาจากทางไหน (ฟังงาเจ้าคะ มาจากอำเภอเมือง) งั้นขอถามสักหน่อย มาจาก
 ฟังงารู้จักอาจารย์คลาดไหม (รู้จักคะ อาจารย์คลาดอยู่วัดบางเตย) งั้นชิตามหา
 จุดสำคัญ อยู่ฟังงาถ้าไม่รู้จักอาจารย์คลาดแล้วเป็นยังไงเรื่องอรรถเรื่องธรรม เอาตรง
 นั้นนะ ท่านคลาดเป็นพระวัดนี้ เป็นพระวัดป่าบ้านดาด พอออกจากนี้ไปก็ไปอยู่ฟังงา
 ท่านเป็นคนฟังงา แต่เป็นพระวัดป่าบ้านดาด บวชแล้วมาอยู่ที่นี่ ออกจากนี้ไปก็ไปตั้งวัด
 ที่ฟังงา เวลานี้ก็ตั้งวิฑูรย์ขึ้นที่ฟังงา ก็ท่านคลาดนั้นแหละเป็นคนตั้ง เพราะฉะนั้นบรรดา
 พี่น้องทั้งหลายที่มาจากฟังงา จึงต้องถามว่ารู้จักอาจารย์คลาดไหม ถ้าว่าไม่รู้จักแล้วจิต
 ชิตที่สุด เอาตรงนี้นะ ถ้าว่ารู้จักก็กลับไปได้ การถามอันนี้มีความหมายอยู่นี้

(เขาได้ยินวิฑูรย์จากวัดอาจารย์คลาด) พอจำได้ใหม่ว่าหลวงตาเทศน์ยังไงบ้าง
 คือได้ยินเฉยๆ แต่ไม่ได้จดจ่อสนใจเหมือนเสียงเพลง ว่างั้นเลย (คนฟังงามีอาชีพรัด
 ยางคะต้องไปแต่เช้า ประมาณเที่ยงๆ จึงได้ฟัง) ปิดหูปิดตาไปเลยเหอ (ไม่คะ) เอา
 กริตยางมาแก้ตัว ยังไม่ตก เอาเรื่องไหนมาแก้อีก ยังไม่ตกนะนี่ ขอให้พี่น้องทั้งหลาย
 สนใจในธรรมนะที่พูดนี้ จิตใจมีธรรมสำคัญมาก จิตใจจะไม่จิตไม่ชิตวุ่นวายตั้งแต่โลก
 โดยถ่ายเดียว หัวใจตัวเองที่เดือดร้อนวุ่นวาย ไม่เอาธรรมเข้ามาชะล้างเก็บรักษาขโลม

จิตใจให้สงบเย็น การฟังธรรมทางวิทยุอันดีแล้วแหละ ให้จัดจ่อฟังนะ ทำงานอะไร ๆ จะไปไหน เราไม่ได้ว่าลืมหูไปด้วยเลยไม่ได้ฟัง ลืมตาไม่ได้เอาตาไปด้วยไม่ได้เห็น อย่างนั้นไม่มี ไปไหนหูตาดิตตัวเราไป เสียงอะไร ๆ ได้ยินหมด เสียงธรรมจึงควรได้ยิน เสียงธรรมเข้าสู่ใจสงบเย็น

ท่านคลาดก็มาอยู่ที่นี่หลายปี อบรมแล้วไป ทางภาคใต้เราก็มีลูกศิษย์คนเดียว ท่านคลาด พระภาคใต้มาอยู่ที่นี่ชาติเมื่อไร เวลานี้อยู่นี่เท่าไร ก็องค์ไม่รู้ ไม่เคยขาดวัดนี้ นะพระทางภาคใต้ จังหวัดนั้นจังหวัดนี้มาอยู่ ไปแล้วหายเงียบ ตัวแมงมันเอาไปกินหมด ยังเหลือแต่ท่านคลาดคนเดียวเท่านั้น ลูกศิษย์เราทางภาคใต้น้อยเมื่อไร มาจากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้มาอยู่ที่นี่ ไปแล้วหายเงียบลงทะเลๆ ปลาฉลามใหญ่แฉฉฉ ฉลามเป็นปลาฉลามตัวเมียนะ มันกัดคอพระแหลกหมด ปลาฉลามตัวเมียมันไม่ใช่เล่น มันกัดคอพระแหลกหมด เรียบหมดเลย ยังเหลือท่านคลาด เราก็ไม่ได้สั่งไปว่าท่านคลาดให้ระวังให้ดี ยังไม่ได้เตือนไปทางโน้น ทางโน้นมันมีปลาเยอะนะ ปลาฉลาม

ไม่ได้คุยกับพี่น้องพนักงาน มีลูกศิษย์ไปอยู่ที่นั่นเป็นหลักเป็นเกณฑ์อยู่นั้นตั้งนาน เพราะฉะนั้นจึงถามซอกแซกซิกแซ็ก ถามเรื่องฟังธรรมทางวิทยุ รู้จักกับท่านคลาดไหม ปัญหาตรงนี้จะ ถ้าลงไม่รู้จักกับท่านคลาดแล้วหมดทำนะ นั่นเอาตรงนั้น ถ้าว่ารู้จักแล้วก็แบ่งต่อไปอีก จะเข้าใจกันดี เราเคยไปฟังงา พักฟังงาคืนหนึ่งไม่ได้ พักนาน แล้วก็ไปภูเก็ตคืนหนึ่งแล้วกลับมา ไปฟังงาคราวนั้นดูว่าท่านคลาดยังไม่ได้ไปสร้างวัด เราไปพ.ศ.เท่าไรไม่รู้ ไปพักที่วัดกลางเมืองนั่นแหละ มีสระใหญ่ๆ มีน้ำเต็ม ลึกกว้างใหญ่อยู่นั้น ภูเขาสูง

เวลาท่านเปิดให้ฟังเสียงวิทยุ อย่าหาทางออกไปตัดยาง ที่ไหนเขาก็มียาง ไม่ได้มียางตั้งแต่ฟังงา ว่าไง แก่เลยไม่ตก (เขาจะเอาวิทยุไปด้วย ตัดยางไปด้วยแล้วเปิดวิทยุฟังไปด้วย) เขาฟังอยู่เหอ (ฟังคะ บางเตยฟังได้) แล้วเอาวิทยุไปด้วยเหอ (ก็คิดว่าคะหลวงตาตอนกลับไปนี่) กลับไปนี่ก็อาจเอาวิทยุฟาดเข้าปากก็ได้แล้วไปตัดยาง เรายังไม่เชื่อนะ กำลังหาทางแก้ตัว ทางนี้ธรรมตามติดกันเลย เอาวิทยุไปแล้วบอกว่าวิทยุอยู่นี้ นะมิง ทั้งไวนั้น เจ้าของตัดยางเพลิน กลับมาก็เอาวิทยุกลับมา (ยางราคาดีคะหลวงตา) แล้ววิทยุทำราคาตก แสดงว่าธรรมนี้ตกมากสู้อย่างไม่ได้ เข้าใจ เอ้า ว่าไปจะตาม (หลวงตาวាយังไงก็เอาอย่างนั้นแหละคะ) ต้องอย่างนั้นซิ

เวลานี้ยางกำลังราคาดี ธรรมราคาตกตลอด ใช้ไม่ได้เลย ธรรมราคาตกใช้ไม่ได้ ต้องให้ธรรมขึ้นราคา อะไรจะตกก็ตกขอให้ธรรมในใจขึ้นราคา ส่วนทั้งหลายจะตีหมด ธรรมสำคัญมากนะ พยายามได้ทุกด้าน ทางโลกก็เป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม ทางธรรมก็สม่ำเสมอ จำเอานะคำนี้คำสอน สรุปรมาสอนคำนี้ละนะ ราคาอะไรดีไม่ดีก็ตาม สู้

ราคาของธรรมไม่ได้ที่อยู่ในหัวใจ ดีหมด ไปอยู่ที่ไหนดีหมด จำเอานะ วันนี้คนมีน้อยไม่มาก ธรรมดาเต็มไปหมดตอนเช้า ๆ (กราบลาเจ้าค่ะ) เอ้า จะไปก็ไป (อยู่ต่อเดี่ยวหลวงตาก็เทศน์อีก ต้องรีบไปตั้งแต่หุ้ยยังไม่ร้อนเจ้าค่ะ) ฟัง ไปนี้โดดลงรถแล้วเข้าสวนยางเลยนะ ตัดยางเลย ยางกำลังราคาดี

ไปแห่งละคืนไม่ได้เที่ยว เช่นอย่างไปพังงาไม่ได้ไปไหนเลย เข้าวัดพัก ออกจากนั้นไปภูเก็ต ภูเก็ตก็ไม่ได้เที่ยว ไปพักวัดท่านอาจารย์เทศก์ พอตื่นเช้าก็มาเลย ไม่ได้เข้าไปในเมืองนะ ไม่ได้ไปทั้งสองแห่ง ไปพังงา ภูเก็ต ไม่ได้เที่ยวเลย ไม่ได้เที่ยวทั้งนั้น ไปหาดใหญ่ สถานีควนจงก็ขึ้นเขาเลย ไปพักภูวนาอยู่นั้น อยู่ที่นี่สบายหน่อย เพราะได้ภูวนา สบายดี เออ พากันกลับได้ ไปถึงโน้นแล้ว ขอฝากคำ ไปถึงแล้วตัดยางได้ราคาเท่าไรเอามาอวดหลวงตาท่อน้อยนะ เวลานี้ราคายางกำลังดี ไป ราคาธรรมกำลังตก ไป พุดหยอกเล่นไปอย่างนั้นละ ไปภาคใต้ไปสองหนละมั้ง คราวหนึ่งเขานิมนต์เราไปโน้น นราธิวาส ไปในงานเขากง พวกกระทรวงมหาดไทยละนิมนต์แต่อาจารย์องค์สำคัญ ๆ ไปเขากง พักอยู่นั้นถึงสามคืน ดูว่าสามคืน พักอยู่ที่นราธิวาส วัดประชาภิรมย์อยู่นอกเมือง ไกลดี

ไปนี้ทำให้ระลึกไม่ลืมนะ มีนายตำรวจคนหนึ่งพวกต.ม. หัวหน้า ๆ ต.ม.ตรวจคนเข้าเมือง เราไปพักที่นั่น แกพูดด้วยความเต็มอกเต็มใจ ด้วยความปีติยินดีมาก ตามธรรมดาแก่ให้ลูกไปใส่บาตรทุกเช้าเป็นประจำ มอบภาระให้ลูกสาวไปใส่บาตรตอนเช้าเป็นประจำ พระท่านมาบิณฑบาต ดูว่าวันละสององค์สามองค์เป็นประจำ ที่วันนั้นมันบันดลบันดาลอะไรไม่รู้นะ แกบอกลูกเลย นี่แกพูดเอง เอ้อ วันนี้ทำไมพ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังนะลูก วันพรุ่งนี้พ่อจะใส่บาตรด้วยนะ ถึงเวลามาบอกพ่อด้วย วันนี้พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังผิตปรกติ วาจัน

ลูกมาบอกตอนเช้า ก็เตรียมมาใส่บาตร พอตีเราก็กออกจากวัดประชาภิรมย์ ไกลอยู่นะ ทางเปลี่ยว ๆ เข้ามาหาตัวเมือง บรรดาพระทั้งหลายไปเขาจัดสำหรับ ๆ มาพร้อมคือองค์ไหน ๆ ไปพอสว่างนี้เขาจะจัดอาหารมาแล้วเป็นสำหรับ ๆ เป็นประจำ ๆ สำหรับเรา เขาก็จัดมาไว้กว้างไว้นั้นแหละ เราไปบิณฑบาตของเรา ไปแกก็ยื่นรอใส่บาตร นี่แกพูดเองนะว่า พอเราเดินไป ลูก ๆ ดูพระองค์นี้ซิ บอกให้ลูกดู พระองค์นี้เดินบิณฑบาต พุดตามเขาพุดนะ เดินบิณฑบาตสง่างามมาก เขาพูดอย่างนั้นนะ สง่างามมาก ลูก ๆ ดูซิ พระองค์นี้นะ เราไปองค์เดียว

จ้อตั้งแต่โน้นมา ดูซิลูกพระองค์นี้แปลกอยู่นะ ไม่ใช่พระแฉวนี้ ไกลเข้ามา ๆ แกก็จ้อเตรียมใส่บาตร พอใส่บาตรตักทัพพีหนึ่งปั๊บ ปั๊บปั๊บตักอีกทัพพีหนึ่ง เราพอแคะตักสองทัพพีแล้วก็ถอย แกขอใส่บาตรอีก พอทัพพีที่สามเราถอยออก แกขอใส่อีก โอ้ย

เอาไว้สำหรับองค์อื่นบ้าง เพื่อหลายองค์ท่านมาบิณฑบาตที่นี่ เราถอยเราไม่รับ ท่านมาจากไหน ที่นี้ถามนะ ใส่บาตรยังไม่เสร็จละ “ท่านมาจากไหน” ตอนนี้อยู่วัดประชาภิรมย์ “เดิมท่านอยู่วัดไหน” เราก็บอกว่าอยู่อุตร มาในงานนี้แหละ งานเขากันนี่ แถกถามอีก “ท่านชื่อว่ายังไง” ชื่อมหาบัว “เหอ” ขึ้นทันทีเลย คึกคักขึ้นเลย “หือ อาจารย์มหาบัวหรือ” ใช่แล้ว

“โอ๊ย ผมมีวาสนา ผมย้ายไปอยู่หนองคาย ผมจะมาที่ไร ตอนนั้นมันไม่มีทางเข้ามา มากกลางปีฝนตรกรรเข้าไม่ได้ ติดโคลน ครั้นหน้าแล้งก็ติดทรายเลยมาไม่ได้ แล้วย้ายไปฟาดไปอุบล จะมาที่ไรมาไม่ได้ ๆ จนกระทั่งลงมาธาติวาสนี่ เรียกว่าหมดหวังละเรา ผมหมดหวังแล้ว วันนี้ผมมีหวัง” ขึ้นอย่างคึกคักเลย ใส่บาตรที่นี่ สองทัพพีแล้วเราถอยออกมา นี่ พอถามแล้วเลยฟาดคว่ำหม้อหมดเลย ของในนั้นก็เทหมด โอ๊ย เตี่ยวงศ์อื่นจะไม่ได้รับ “ไม่เป็นไรผมหามาใส่เอง หามาอีกเตี่ยวันนี้” พอเสร็จแล้วเราก็ไปบิณฑบาตบ้านข้างหน้า ก็ได้แค่นั้นแหละ มันเต็มบาตรแล้วจะไปไหน จากนั้นก็กลับ ที่นี้พอเราไปแล้วแกกับลูกของแกปู่บับขึ้นรถไปเหมาโรงข้าวแกงอีก เอาอีก ฟาดเสียจนเต็มบาตร ใส่กะละมังมา

ตั้งแต่นั้นมาติดตามเลยนะ แกเป็นพันโท แล้วเฝ้าทั้งวันที่นี่ อยู่นั้นเป็นประจำ เหมือนว่ามีตำรวจรักษาตัว ที่ไหนพาไปหมด “ผมไม่มีธุระอะไรผมเป็นหัวหน้า ผมไปสั่งงานเสร็จแล้วผมมา” เฝ้าทั้งวันเลยตลอดจนกระทั่งเรากลับ ไม่ไปไหนเลย บอกให้ไปไหนไม่ยอมไป อยากไปไหนรถแกเตรียมพร้อม จะไปไหนแกพาไป เลยตกลงธาติวาสนได้ไปเที่ยวเกือบทุกแห่ง ก็แกชวนไปดูที่นั่นชวนไปดูที่นี่ละชิ ที่นี้วาระสุดท้ายตอนที่เราจะกลับ เขาถวายของมามากมายไม่ใช่น้อย ๆ ถวายของแต่ละองค์ ๆ มากมาย พอมาถึงเขาก็ถามพระวัดนี้มีกี่คณะ เพราะของมากต่อมากเต็มรถมาเลย เขาถวายในงาน มีกี่คณะ บอกว่ามีเท่านั้นคณะเท่านั้นคณะ เอ้า จัดของให้เป็น ๔ คณะ ทั้งหมดแยกแจกทางโน้นทางนี้

“อ้าว ท่านทำไมไม่เอาละ” เอาแล้ว “เอาอะไร” เอาบุญ เราว่า เอาไปแจก ๆ “ท่านไม่เอาอะไรเลยหรือ” ไม่เอา เอาบุญเอากุศลพอแล้ว อันนี้มันหนัก เราว่าจั้น บุญเบาว่ากัน แกมองแล้วมองเล่า โอ๊ย นำสงสารผู้ชายทั้งคน บทเวลาจะจากเราจะขึ้นรถไปนี่น้ำตาฟั่ง ก็มน้ำน้ำตาฟั่ง “โอ๊ย ผมนึกว่าผมหมดวาสนาแล้ว ผมก็ได้มาพบ พบแล้วจนผมงงเลย มองดูไม่เคยเห็นเลย จนได้บอกลูกดู ดูซิพระองค์นี้เดินบิณฑบาต ดูซิ นะ ๆ เรื่อย มันสนใจเอาเหลือประมาณ” แกบอกนะ บทเวลาจะมาร้องไห้ นะ โห นำสงสาร ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้พบกันอีก นี่ถึงจุดที่ควรพูดก็พูดเสียบ้าง แกบอกลูก “ดูซิลูกดูพระองค์นี้ชิลูก” บอกเรื่อยจ้อมา จนกระทั่งเข้ามาบิณฑบาตก็มาประจักษ์กันอีก

บิณฑบาตได้สองทัพพีแล้วถอยบาตรออก เราบอกว่าให้อีกคนอื่นบ้าง ถ้ามไปถ้ามมาพอ
ทราบแล้วพาดทั้งหมด นอกนั้นไปเหมาโรงข้าวแกงเขา สูดท้ายทั้งกะละมังตามไปเลย
เอารถใส่ไปเลย จากนั้นเฝ้าทั้งวัน เลยไม่ได้พบกันอีกนะ ชื่อพันโทอะไรน้ำ

โอ้ย ทำไมมันบันดลบันดาล ผมธรรมดาปล่อยภาระให้ลูกใส่บาตรทุกเช้าไม่เคย
ขาด แกว้างั้น มอบให้เป็นภาระของลูกสาว แต่เมื่อคืนนี้อยากใส่บาตรเป็นกำลัง เลย
ต้องไปสั่งลูกไว้ วันนี้ไม่ทราบพ่อเป็นยังไงอยากใส่บาตรเป็นกำลัง พ่อจะใส่บาตรวัน
พรุ่งนี้เช้า พ่อดีเราไปบิณฑบาตก็ไปเจอกัน ขบขันดีนะ แล้วก็บอกลูกสาว ดูซิลูกดู
พระองค์นี้ แหม เดินสง่างาม เรางามไม่งามเราก็ไม่ว่าแหละ เขาหากว่าอย่างนั้นเราก็พูด
ตามเขา แหมสง่างาม ดูซิลูกดูซิ เรื่อยเลย จนกระทั่งเราจากมา แกร่งให้ชะ พ่อเห็น
ของมากมาย เราแจกทานหมดเราไม่เอาเลย อ้าว ท่านไม่เอาอะไรเลยหรือ เอาแล้ว เอา
บุญแล้ว เกยง้างองเลย แกคงไม่เคยเห็นท่า ก็เราไม่ไปเอาอะไร เราสงเคราะห์โลก
ต่างหาก

นี่เราพูดถึงเราได้ไปภาคใต้ ไปพักอยู่ณารัวาส ๔ คืน งานเสร็จแล้วก็มา พักอยู่
นั้นได้เที่ยวชอกแซกซิกแซกเพราะ ต.ม.คนนี้จะพาไปเที่ยว ชวนไปด้วยนะไม่ใช่
ธรรมดา เราจะไปรู้จักอะไร ที่นั่นเป็นอย่างนั้นนะอาจารย์ ที่นี้เป็นอย่างนั้นอาจารย์ ไป
เที่ยวหน่อยนะเพราะนานๆ ได้มา ว้างั้น เลยพาไปหมดเลยแฉวนั้นนารัวาส ก็มี
พระองค์หนึ่งอยู่วัดพรหมนิवास ท่านเคยขอหนังสือไปจากเรา พอผ่านไปนั้นเราก็เลยให้
เขาแวะ ชื่อพระมหาอะไร โอ้ย นี่เคารพมากนะ ได้หนังสือเราไปอ่าน เลยไปบอก
หัวหน้าเจ้าอาวาสมา เลยมาคุยกันสนุกใหญ่เลย ออกจากนี้ก็เที่ยว เป็นอย่างนั้นละ

นารัวาสพักอยู่หลายคืนเลยเที่ยวชอกแซก เนื่องจากพันโทนี้แกชวนไปเที่ยวที่
นั้นเที่ยวที่นี้ เที่ยวไปหมดเลยนะ ชอกแซกซิกแซก เราไม่ยากไปไหนละ เที่ยวเอาน้ำใจ
เขาบ้างที่ไป จากนั้นมาดูไม่ได้ไปอีกนารัวาส ไปไหนเดี๋ยวเท่านั้น มากี่มาขึ้นเครื่องบินที่
ปัตตานีถึงกรุงเทพเลย นั่นละไปงานเป็นอย่างนั้นละ นอกนั้นไปตามอัยาศัยไม่ค่อยได้
ไปนะ ไปด้วยกิจการนิมนต์เสีย ไม่สะดวก ทางภาคใต้จึงไม่ค่อยได้เที่ยวหลายจังหวัด
ไปมีแต่ความจำเป็นอย่างนี้ละเรื่อยๆ มา

วันนี้ตอนเย็นราว ๖ โมงก็จะได้ไปมูลนิธิอุตรสว่างเมธาธรรม เขานิมนต์เราเป็น
ประธาน ไม่ทราบว่าเป็นประธานอะไร เมื่อคืนวานเราก็ไป เขามากวนให้ไป วันนี้ก็จะไปอีก
วันพรุ่งนี้ก็เฝ้า เขาก็นิมนต์เราไปเป็นประธานด้วย เทศน์ด้วย นะ วันที่ ๒๖ วันที่ ๒๕
มีว่างบ้างนิดหน่อย วันที่ ๒๖ ก็ไปเทศน์ ไม่ค่อยว่างนะเราวันหนึ่งๆ วันนี้คนไม่มากจะ
ให้เทศน์อะไรนักหนา เทศน์ก็เทศน์พอแล้ว ฟังงามาทั้งเมืองเราก็ทุ่มกันหมดพุงเลย
แล้วจะมีแยกไปไหนหมดแล้ว

ศีลธรรมอยู่กับใครงามหมด ให้เอาศีลธรรมประดับตัวงามหมด ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย นักบวชและฆราวาส ให้ศีลธรรมประดับงามไปหมด งามลึกซึ้ง งามอย่างชุ่มเย็น งามด้วยความเอิบอิ่ม งามด้วยศีลด้วยธรรม งามรูปร่างกลางตัวนั้นเขาๆ เราๆ มันพอๆ กัน ถ้างามด้วยศีลด้วยธรรมนี้สวยงามมาก ซึ่งมากนะ เจ้าของเองก็งาม คนอื่นก็งาม มองไปงามหมดนั่นแหละ ให้หาธรรมประดับใจ ถ้าธรรมประดับใจกระจายกระแส ออกมานี้งามหมด พวกกันเข้าใจนะ

เราก็เหนื่อย ตั้งแต่วันกลับจากกรุงเทพฯ แล้วไม่ค่อยมีเวลาอะไร เหนื่อยมากจริงๆ ก็สอนทุกอย่างแล้วให้พวกกันตั้งใจปฏิบัติอรรถธรรมนะ ให้เป็นความสว่างงามภายในใจ ความสว่างงามภายในใจนี้เทวบุตรเทวดาก็ชมเชย ออย่าว่าแต่มนุษย์มนาเรา ชมเชยว่าสว่างงามอะไรนี้ เทวบุตรเทวดาเขาชมเชยมาตลอดบรรดาท่านผู้มีศีลมีธรรม ยิ่งเป็นผู้มีภูมิธรรมอันสมบูรณ์เต็มที่แล้ว เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมชมตลอดเวลานะ ไม่ใช่เพียงมนุษย์เรา เทวดาอินทร์พรหมชม สว่างงามทุกอย่าง นั่นเห็นไหมละ

อย่างพระกัสสปะท่านออกจากฌานสมาบัติ เข้าสมาบัติ ๗ วัน ดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ถึง ๗ วัน ธรรมดาเรานั่งได้ที่ไหน ๗ วันท่านเข้าสมาบัติ จิตเข้าพับปัปร่างกายนี้เป็นหัวตอ ความรู้สึกจะไม่มารบกวนเลย ถ้าความรู้สึกภายในออกมารับร่างกาย มันจะรู้สึกความเจ็บปวดแสบร้อน นั่ง ๗ วันไม่ได้ แม้แต่คืนเดียวก็จนกันแตก เราเคยนั่งแล้ว นี่จิตเราไม่ได้เข้าแบบจิตพระกัสสปะชิ จิตของเรามันเข้าสู่กับกิเลสต่างหาก เวลานั้นนานๆ ลงไปจนกันแตกเพราะเรานั่งจริงๆ คืบแรกออกร้อนเหมือนไฟเผาทั้งตลอดรุ่งไม่ลุกไม่เปลี่ยนท่าไหนเลย ปวดหนักปวดเบาเปิดเรียบบร้อยแล้ว อย่างนั้นละ หลวงพ่อนิสัยเป็นอย่างนั้น มีเว้นข้อเดียว เว้นแต่ครูบาอาจารย์และพระเถระในวัดเกิดเหตุฉุกเฉินภายในวัดเราจะลุกไปช่วย นอกจากนั้นไม่มีเว้นเลย นั่งตั้งแต่บัดนี้ต้องสว่างเป็นวันใหม่เราถึงจะลุก เอ้าปวดหนักออกเลย ปวดเบาออกเลย จะไม่ออกให้เคลื่อนที่เลย บังคับเจ้าของ

มันไม่เหมือนพระกัสสปะละชิ ฟาดเสียจนกระทั่ง โอ้ย เรานั่งอยู่นี้ ตัวเรานั่งนี้ มันเหมือนหัวตอนะ ทุกขเวทนาที่มันเผาอยู่ในนี้เหมือนกับไฟเผาหัวตอ ทุกข์แสนสาหัส เวลาจิตมันลงกันไม่ได้เป็นอย่างนั้น กันนี้อกร้อนเป็นไฟไปเลย นั่งตลอดรุ่งคืบแรกเป็นเพียงแค่นี้ เว้นไปสองคืบ คืบหนึ่งสองคืบบ้างนั่งตลอดรุ่ง สองคืบบ้างสามคืบบ้าง นั่งตลอดรุ่งๆ คืบแรกออกร้อน พอต่อไปนี้หนักเข้ามันพอง กันพอง นั่งไม่หยุดตลอดรุ่งเหมือนกันหมด ไม่เปลี่ยนอิริยาบถใดทำได้นั้นหมด แม้จะปวดหนักปวดเบาไม่ยอมลุก เอ้าให้มันทะลักออกนี้ เวลาเป็นเด็กมันขี้ใส่ตักแม่เสียพอ นี่โตเข้าไปแล้วสมมุติว่าขี้ใส่จิวรมันเอาไปชักไม่ได้เอาไปฆ่าทิ้งเสียมันหนักศาสนา ชัดกันเลย คืบแรกก็ออกร้อน

ต่อมามันก็พอง จากพองแล้วแตก จากแตกแล้วเลอะ นั้นเห็นไหมล่ะ เลอะก็ตามแตกก็ ตามถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย

พาดเสียจนพ่อแม่ครูจารย์ได้มากระตุกออก ท่านรู้ความพอดีไม่พอดี เราไม่รู้ ความพอดีไม่พอดีท่านรู้ ท่านเป็นอาจารย์ นิ่งที่แรกเล่าเรื่องภาวณาให้ฟัง เรื่องอัศจรรย์ ในการนั่งตลอดรุ่งเพราะมันพิटकันสุดเหวี่ยง ไม่ใช่ นั่งทนเฉยๆ สติปัญญายิ่งหมუნ ทุกข์ มากเท่าไรสติปัญญาอยู่ไม่ได้นะ ต้องหมუნตัวๆ แล้วมันก็ทันทันลงผิงเลย กว่ามันจะลง นี้ โถ แทบเป็นแทบตาย ไปเล่าให้ท่านฟัง ที่แรกท่านชมเชยยกยอนะ เอาละที่นี่ได้หลัก แล้ว เอาเลย อุตภาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหมื่น มันตายหมื่นเดียวเท่านั้น ที่นี่ได้หลักแล้วเอา เลย ทางนี้ก็เหมือนท่านยุหมา พอออกมาแล้วมองเห็นใบไม้สดใบไม้แห้งหล่นลง เหมือนกับว่าคู่ต่อสู้มา ทั้งเห่าทั้งกัดไปเลย เข้าใจไหม

ซัดเข้าไปหลายคืนเข้าไป ท่านชักเงียบๆ นะ เรายังไม่รู้ คำชมเชยของท่าน ลดลงๆ บทเวลาท่านจะเอา พอขึ้นไปนั่งกราบนี้ เขาฝึกม้าเขารู้จักประมาณ ขึ้นอย่างนี้ เลยนะ กับเราท่านจะไม่อ่อน พุดกันคุยกันเหมือนพ่อกับลูกธรรมดาๆ พอหันเข้ามาสู่ ธรรมจะเปรี้ยงทันทีกับเราเป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมจะไม่มีอ่อน เด็ดขาดๆ ออกมาเลย เพราะท่านรู้นิสัย เขาฝึกม้าเขายังรู้จักประมาณ ม้าตัวใดที่คึกคะนองมากเขาจะฝึกอย่าง หนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกไม่ถอย จนกว่าม้า นั้นลดพละลงการฝึกเขาก็ลดลงๆ จนกระทั่งถึงม้าใช้งานใช้การได้เรียบร้อยแล้ว การ ฝึกอย่างนั้นเขาก็หยุด ท่านพูดเท่านั้น

แต่ยังเสียดายยังได้พูดอยู่ทุกวันนี้ เรายังเสียดาย ท่านไม่หมუნกลับมา นี้ ไอ้หมา ตัวนี้มันฝึกอย่างไร คือเขาฝึกม้า ไอ้เราฝึกหมา หมาตัวนี้ฝึกยังงัย อยากจะให้ท่านพูด อย่างนั้น ท่านไม่พูดท่านพูดเท่านั้น มีเท่านั้นท่านไม่อธิบายมาก แต่เราเข้าใจทันที ใน พระไตรปิฎกก็มีที่เราเรียนมาแล้ว ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่นั่งตลอดรุ่ง มันจะเลยเถิด ความหมายว่างั้น ท่านเลยหักเอาไว้ นั่งได้เก้าคืนสิบคืน เว้นคืนหนึ่งเว้นสองคืนบ้างนั่ง ตลอดรุ่งๆ นี้ละมันเลยประมาณท่านก็รู้เราไม่รู้ คิดดูแต่ว่ากันแตก เอ้า กันแตกยังไม่ สำคัญจะเอาให้กิเลสแตกนุ่นนะ มันจะเอาให้กิเลสแตกเจ้าของจะตายยังไม่รู้ ท่านเลย มากระตุกเอา นี้ละอาจารย์ของคนรู้ไหมล่ะ

ไม่มีใครเกินหลวงปู่มั่นเรื่องความฉลาด การฝึกพวกลูกศิษย์ลูกหาท่านเก่งมาก ที่เดียว กับเรานี้ละเพราะท่านเอามากกับเรา เอาที่ไรเด็ดทุกที่เราไม่ลืมนะ ท่านเด็ดลง ตรงไหนเราจับเอาไว้ ถูกตามท่านหมด เด็ดตรงไหนถูกตามท่านหมด อย่างที่ว่านั่ง ตลอดรุ่ง ตั้งแต่นั้นมาวันนั้นแล้วเลยเงียบไม่นั่งตลอดรุ่ง ท่านก็ไม่เคยถามอีก เราก็ ไม่พูดเพราะเราก็ไม่ทำ ไม่นั่งตลอดรุ่ง อย่างนั้นละการฝึก นี้พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์

พระกัสสปะท่านเข้าสมบัติ ๗ วัน ท่านออกจากสมบัติ นี้พูดถึงเรื่องเทวดาอินทร์ พรหมเขาเห็นหมด ท่านออกจากสมบัติ ท้าวสักกเทวราชมานิรมิตเพศเป็นพรหมณ์ แก่ กับนางสุชาดา ภรรยาของท้าวสักกเทวราชนั้น นิรมิตตัวมาเป็นคนแก่ สร้างกระต๊อบ ไขว้ข้างทางเดินไปบิณฑบาตของพระกัสสปะ คืออยากได้อานิสงส์มาก ก็มาสร้างกระต๊อบ นิรมิตขึ้นมานะมาสร้างกระต๊อบไว้

พอเห็นท่านบิณฑบาตทางนั้นก็ทำท่า โอ้ นี้ผู้เฒ่า พระท่านมาบิณฑบาตแล้ว ทุก วันเรามีของก็ไม่มีพระ วันนี้มีอะไรไหม ความจริงเตรียมมาแล้วหาอุบาย ทางนั้นก็บอก ว่ามี ๆ กุสิกกุจจวีนั่นวีนี่ นิมนต์ท่านรอไว้ไปใส่บาตรท่าน ทั้งสองคนท้าวสักกเทวราช กับนางสุชาดา พอใส่บาตรไปท่านรู้แล้วนะ มหาบพิตรมาแย่งบุญแย่งทานเขาทำไม อู๊ย เรื่องบุญเรื่องกุศลโลกทั้งโลกต้องการทั้งนั้นขอให้ได้ทำเถิด ท้าวสักกเทวราชนั้นเห็น ใหม หอมหวานถึงโน้นนะ ท้าวสักกเทวราชมาใส่บาตร ท่านก็ว่ามหาบพิตรมาแย่งบุญ แย่งทานเขาไปหาอะไร ทุกอย่างมันก็เพียงพอแล้วนี่ ผู้ที่จนเขาก็มี โอ๊ย จนตลอดจนบุญ จนกุศล แน่ไปอย่างงั้นนะ

นี่พูดถึงเรื่องพระกัสสปะเข้าสมบัติ ๗ วันถึงออกทีหนึ่ง พระกัสสปะนี้เก่งเข้า สมบัติ โอ้เรามันไม่ได้แบบสมบัติมันแบบสู้ตายกัน อย่างนั้นละมันถึงได้พิจารณาแล้ว ภาคภูมิใจในความเพียรของตัวเอง พิจารณาย้อนหลังไปนี้ ว่าเราได้ดำเนินดีตนเอง ที่ตรงไหน ในการประกอบความเพียรว่าท้อแท้อ่อนแอ ชี้เกี่ยชี้คร้านอย่างนี้มีตรงไหน ไม่มี ตั้งแต่เริ่มก้าวขึ้นสู่เวที เฉพาะอย่างยิ่งพึงธรรมะหลวงปู่มั่นเรียบบร้อยอย่างถึงใจ แล้ว นั่นละที่นี้ ก็มาถามตัวเองที่นี้เราจะจริงไหม ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นละที่นี้ มันก็ขัดกันเลย เพราะฉะนั้นความเพียรจึงไม่เคยอ่อนแอ

ตอนนั้นมันกำลังหนุ่มใช้ใหม่ ตอนมาแก่พิจารณาย้อนหลังถึงความเพียรของ ตัวเอง โอ๊ย ชยะ โอ้โฮ ขนาดนั้นมันก็ทำได้ ขนาดนั้นมันก็ทำได้ คือถ้าทำอย่างทุกวันนี้ ตายเลยเข้าใจไหม มันทำไม่ได้ นี่มันก็ทำได้เรื่อยมา จากนั้นก็ภาคภูมิใจ ถ้าไม่ทำ อย่างนั้นมันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ที่เป็นอย่างนี้สมกันแล้ว เหตุกับผล เหตุหนักผลก็หนัก เราพอใจนะ วันนี้เอาเท่านั้นละ ก็เป็นคติเครื่องเตือนใจ แล้ว เทศน์วันนี้เป็นคตินะ

นี่ไม่นาน ทางเวียงจันทน์เขาก็จะมาละ มาติดต่อก็คือเราให้แล้วทั้งสองเครื่อง เป็น สามล้านสี่แสน เรายังเปิดทางให้เขา คือเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวง แล้ว โรงพยาบาลก็เป็นโรงพยาบาลของเมืองหลวง ว่าขาดเครื่องมือมาก แต่เขาก็พูดเพียง สำคัญมาสองอย่างเราให้ทันที นี่เราก็เปิดทางให้เขาจะมาติดต่อกับเราอยู่ หากว่าขาดอะไร ก็จะมาถามกันเราก็จะได้ส่งเคราะห์อีก ๆ เวียงจันทน์ เวลานี้ยังไม่มา ตาสำคัญมากเรา

พิจารณาแล้วนะ ในอวัยวะของเรานี้ อะไรสำคัญมากกว่าเพื่อน ตาเป็นที่หนึ่ง คืออะไรจะบกพร่องก็ตาม เช่นง่อยเปลี้ยเสียขาเสียขา ก็ตาม หูหนวกก็ตาม ถ้าตายังดีอยู่ยังไม่หมดความหมาย ความหวังยังมีอยู่เหมือนกันกับโลกทั่วๆ ไป พอตาบอดปุ๊บที่นี้หมดความหมาย หมดหวังอะไรแล้วไม่เห็นอะไร เงินทองกองเท่าภูเขาที่เราเป็นเจ้าของก็ไม่มี ความหมายอะไร ตาบอดเสียอย่างเดียว ถ้าตายังดีอยู่อะไรมีความหมายหมด คนทุกข์ คนจนคนมั่งคั่งคนมีความหมายเสมอกันหมด ตาจึงเป็นของสำคัญ เราจึงได้อุตส่าห์พยายามเรื่องตาเป็นสำคัญมาก

หุ้มลงโรงพยาบาลอุดรนี้ ๒๐ ล้านกว่า เฉพาะตา โรงพยาบาลศูนย์ อันนี้ทางเวียงจันทน์เราก็เห็นเป็นความจำเป็น สำหรับเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวงของประเทศลาว ความจำเป็นจะอยู่ในโรงพยาบาลนั้นมากที่สุดเลย นี่เขามาขอเพียงสองเครื่องเราให้ทันที และเราก็เปิดทางให้เขาจะมาอยู่ หมอเขาจะมาเอง ให้มาชี้แจงความจำเป็นของเครื่องมือทั้งหลายในโรงพยาบาลนั้นมีอะไรบ้างๆ พอช่วยเหลือได้ขนาดไหนเราก็จะช่วยเต็มกำลังของเรา แต่เวลานี้เขายังไม่มาก็ต้องรอๆ ไว้ก่อน

สำหรับโรงพยาบาลอุดรนี้สมบูรณ์มาตลอด แต่คราวนี้เขาได้เครื่องมือชนิดใหม่มา เขาเคยพูดให้เราฟังตั้งแต่ต้นแล้วว่าเครื่องมือชนิดใหม่อย่างนั้นๆ ใช้สำหรับนั้นๆ เอ้อ ถ้ามีมาควรรสังก็สั่งได้เลยเราว่าจ้าง นี่ก็พูดเปิดทางให้เขาแล้ว แต่เขายังต้องมาติดต่อกับเราที่วัด เพราะเหตุว่ามันแพงมากตั้ง ๗ ล้าน ๒ แสน เขาจึงมาติดต่อเราอีกทีหนึ่ง เราก็เปิดให้เลย รวมแล้วเป็น ๑๐ ล้าน ๖ แสน ให้โรงพยาบาลทั้งนั้นแหละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz